

DECIZIA nr. 304 din 2015
privind solutionarea contestatiei
formulata de domnul PMC,
inregistrata la D.G.R.F.P.B. sub nr. X/2015

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de catre Administratia Sector X a Finantelor Publice cu adresa nr. X/2015, inregistrata la D.G.R.F.P. Bucuresti sub nr. PMC, cu privire la contestatia formulata de domnul PMC avand CNP X și CIF ROX cu domiciliul in Bucuresti, Sectorul X.

Obiectul contestatiei, inregistrata la Administratia Sector X a Finantelor Publice sub nr. X/2014, precizata prin adresa înregistrată la DGRFPB sub nr. X/2015, il constituie Deciziile de impunere privind impozitul pe venit stabilit suplimentar de plata de inspectia fiscala pentru persoane fizice care desfasoara activitati independente in mod individual nr. X/2014 prin care s-au stabilit impozit pe venit suplimentar in suma de X lei si accesorii aferente in suma de X lei, și Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane fizice care desfasoara activitati independente in mod individual nr. X/2014 prin care s-au stabilit taxa pe valoare adaugata suplimentara in suma de X lei si accesorii aferente in suma de X lei, emise in baza raportului de inspectie fiscala nr. X/2014, inmanate contribuabilului in data de 10.11.2014.

Constatand ca, in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art. 205 alin. (1), art. 206, art. 207 alin. (1) si art. 209 alin. (1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de PMC.

Procedura fiind indeplinita s-a trecut la solutionarea pe fond a contestatiei.

I. Organele de inspectie fiscala au emis Deciziile de impunere privind impozitul pe venit stabilit suplimentar de plata de inspectia fiscala pentru persoane fizice care desfasoara activitati independente in mod individual nr. X/2014 și nr. X/2014 prin care s-au stabilit impozit pe venit suplimentar in suma de X lei si accesorii aferente in suma de X lei, și Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane fizice care desfasoara activitati independente in mod individual nr. X/2014, prin care s-au stabilit taxa pe valoare adaugata suplimentara in suma de X lei si accesorii aferente in suma de X lei, emise in baza raportului de inspectie fiscala nr. X/2014, in temeiul art. 48 și art. 146 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare si art. 119, art. 120 alin. (1) si alin. (7) si art. 120¹ alin. (2) lit. c) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare.

Ca motiv de fapt, s-a inregistrat in deciziile contestate faptul ca documentele inregistrate de PFA PMC nu apartin PFA PMC ci persoanei fizice PMC si prin urmare taxa pe valoarea adaugata nu este deductibila, iar în privința cheltuielilor neadmise la deducere ce au determinat stabilirea impozitului pe venit suplimentar s-a stabilit ca acestea sunt aferente unor autoturisme apartinand persoanei fizice PMC și nu PFA PMC, care nu fac parte din patrimoniul afacerii.

II. Domnul PMC, prin contestatia depusa la Administratia Sector X a Finantelor Publice sub nr. X/2014, solicita anularea deciziei de impunere nr. X/2014 si a raportului de inspectie fiscala nr. X/2014 pentru obligatii de plata suplimentare in suma de X lei reprezentând:

- impozit pe venit stabilit suplimentar X lei cu accesorii aferente X lei;
- taxa pe valoarea adaugata stabilită suplimentara X cu accesorii aferente X lei.

Contestatarul invoca in sustinerea cererii sale, în esenta, urmatoarele:

1. Cu privire la TVA în suma de X lei, neadmisa la deducere:

Aceasta suma se refera la TVA cuprins în facturile emise de furnizorul Orange Romania SA, în cadrul abonamentului încheiat cu persoana fizica PMC, care au fost deduse.

Abonamentul respectiv este utilizat exclusiv de către P.F.A. și serviciul Orange este achitat din disponibilitatile P.F.A. PMC.

Astfel considera ca are drept de deducere, raportat și la prevederile art. 145 (1) pct. 2. lit a) din Legea 571/2003.

2. Pentru anul 2011, cu privire la suma de X lei, reprezentând rata asigurare RCA la autovehiculul Volvo S 80, cheltuiala neadmisa la deducere:

Potrivit contractului de comodat încheiat între PMC și PFA PMC, la capitolul „Obligatiile comodatarului” se prevede suportarea integrala de către acesta a cheltuielilor de folosinta și intretinere necesara. Anexeza contractul la contestatie, sustinand ca acesta nu a fost solicitat de inspectia fiscala.

3. Pentru anul 2012, cu privire la suma de X lei și X lei, reprezentând contravaloarea și taxele aferente achizitiei unui autoturism Mercedes, respectiv rate de asigurare autoturism Mercedes:

Precizeaza ca autoturismul respectiv a fost achizitionat în 13.08.2012 conform facturii seria SCA nr. X/2012, în baza Deciziei nr. 2/12.08.2012 a persoanei fizice PMC care precizeaza „plata contravalorii autoturismului marca Mercedes Benz ML 320 CDI va fi efectuata din disponibilul PFA PMC – birou expert contabil existent în contul ROXXXX – deschis la Bloom Bank France – Sucursala Bucuresti pe numele PMC”, cont utilizat exclusiv pentru desfasurarea activitatii (incasari și plati) a PFA PMC – Birou Expert Contabil.

Precizeaza ca de altfel, autoturismul în discuție este înregistrat în Registrul inventar al PFA PMC.

III. Fata de constatările organelor de inspectie fiscala, sustinerile contestatarei, reglementarile legale in vigoare pentru perioada analizata si documentele existente in dosarul cauzei se retin urmatoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă organele fiscale au stabilit corect impozitul pe venit suplimentar, taxa pe valoarea adaugata suplimentara si accesoriile aferente, considerand nedeductibile taxa și cheltuielile inregistrate pe motiv ca nu sunt aferente afacerii sau bunurilor din patrimoniul contribuabilului în conditiile in care motivatiile contestatarului precum ca aceste cheltuieli au fost corect inregistrate și efectuate in scopul afacerii, nu sunt dovedite.

1. Cu privire la TVA în suma de X lei, neadmisa la deducere:

În fapt, prin decizia de impunere nr. X/2014, emisa in baza raportului de inspectia fiscala nr. X/2014, Administratia Sector X a Finantelor Publice a stabilit taxa pe valoarea adaugata suplimentara în suma de X lei cu accesorii aferente în suma de X lei.

Nu s-a admis, pentru perioada octombrie 2010 – ianuarie 2013, deducerea taxei în suma de X lei aferenta unui abonament de telefonie mobila, deoarece beneficiarul din contractul și facturile in cauza nu era contribuabilul înregistrat în scopuri de TVA.

În drept, potrivit art. 145, art. 146 și art. 155 din legea 571/2003, cu modificarile și completările ulterioare:

„Art. 145 Sfera de aplicare a dreptului de deducere[...]

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

„Art. 146 Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, **să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155”**

„Art. 155 Facturarea [...]

(19) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

[...]

f) **denumirea/numele și adresa beneficiarului bunurilor sau serviciilor, precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de identificare fiscală al beneficiarului, dacă acesta este o persoană impozabilă ori o persoană juridică neimpozabilă”**

Potrivit prevederilor legale inserate anterior, pentru exercitarea dreptului de deducere persoana impozabila trebuie sa detina o factura care sa cuprinda elementele obligatorii prevazute de art. 155 alin. 19 inclusiv, așa cum se prevede expres la lit. f), **codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului**.

La dosarul contestatiei nu s-au depus copii ale facturilor emise de operatorul de telefonie mobila, dar din constatările organelor de inspectie fiscala și sustinerile contestatorului se reține ca facturile au fost emise „în cadrul abonamentului încheiat cu persoana fizica PMC”. Decizia de impunere nr. X/2014 a fost emisa pe numele contribuabilului PMC cu CIF ROX.

Având în vedere ca nu s-a dovedit de contestator ca facturile de telefonie mobila au cuprins codul sau de inregistrare fiscala în scopuri de TVA **se va respinge contestatia ca neintemeiata pentru TVA stabilită suplimentar în suma de X lei**.

În privința accesoriilor în suma de X lei aferente TVA stabilită suplimentar, avand in vedere ca se respinge contestatia impotriva debitului suplimentar generator de accesorii, iar contestatarul nu contesta modul de calcul al acestora, prin aplicarea principiului „accessorium sequitur principale”, **se va respinge contestatia si pentru acest capat de cerere**.

2. Pentru anul 2011, cu privire la suma de X lei, reprezentând rata asigurare RCA la autovehiculul Volvo S 80, cheltuiala neadmisa la deducere:

În fapt, prin decizia de impunere nr. X/2014 organele de inspectie fiscala nu au admis la deducere cheltuieli în suma de X lei, reprezentând rata asigurare (RCA) autoturism Volvo S80, **care nu face parte din patrimoniul afacerii**, fiind înregistrat la DITL Primaria Sector X pe numele persoanei fizice PMC. Contribuabilul a prezentat organelor de inspectie fiscala, anexat raspunsului înregistrat sub nr. 763173/23.10.2014, contractul de comodat din data de 16.01.2009, încheiat între persoana fizica PMC și PMC Expert contabil.

În drept, potrivit art. 48 din legea 571/2003, cu modificarile și completările ulterioare, și normelor metodologice de aplicare aprobate prin HG nr. 44/2004:

„ART. 48 Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

[...]

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

[...]

d) **cheltuielile cu primele de asigurare** să fie efectuate pentru:

1. active corporale sau necorporale din patrimoniul afacerii;

(7) Nu sunt cheltuieli deductibile:

a) sumele sau bunurile utilizate de contribuabil pentru uzul personal sau al familiei sale;”

[...]

(8) Contribuabilii care obțin venituri din activități independente sunt obligați să organizeze și să conducă contabilitate în partidă simplă, cu respectarea reglementărilor în vigoare privind evidența contabilă, și să completeze Registrul-jurnal de încasări și plăți, Registrul-inventar și alte documente contabile prevăzute de legislația în materie.

(9) În Registrul-inventar se trec toate bunurile și drepturile aferente desfășurării activității.

Norme metodologice Art. 48:

38. Sunt cheltuieli deductibile, de exemplu:

[...]

21) cheltuielile cu funcționarea și întreținerea, aferente bunurilor care fac obiectul unui contract de comodat, potrivit înțelegerii din contract, pentru partea aferentă utilizării în scopul afacerii;

[...]

41. **Toate bunurile și drepturile aferente desfășurării activității se înscriu în Registrul-inventar și constituie patrimoniul afacerii.**”

Rezulta ca, pentru a fi deductibile, cheltuielile cu primele de asigurare trebuie să fie aferente activelor corporale sau necorporale **din patrimoniul afacerii**, detinute cu orice titlu. În cazul bunurilor care fac obiectul unui **contract de comodat**, cheltuielile cu funcționarea și întreținerea sunt deductibile pentru partea aferentă utilizării în scopul afacerii, potrivit înțelegerii din contract. Constituie patrimoniul afacerii toate bunurile și drepturile aferente desfășurării activității, acestea trebuind înscrise în Registrul-inventar.

În cazul de față, **prin contractul de comodat din 16.01.2009 nu se prevede** folosirea exclusivă a autoturismului Volvo de către comodatarul PMC - Expert contabil,

sau **cota parte în care va fi folosit** de proprietar și comodat, ceea ce nu permite determinarea părții din cheltuielile de folosință drept partea aferentă utilizării în scopul afacerii.

În speta sunt aplicabile și dispozițiile art. 2 pct. 4 din Legea nr. 32/2000 privind societățile de asigurare și supravegherea asigurărilor, potrivit cărora persoana asigurată este "**persoana care are un contract de asigurare încheiat cu asiguratorul**".

Trebuie subliniat că, în registrul de plăți și încasări, contribuabilul a înregistrat ca fiind cheltuieli deductibile cheltuielile în suma de X lei, reprezentând rata asigurare (RCA) autoturism Volvo S80, în condițiile în care autoturismul este detinut de către cabinet în baza contractului de comodat din data de **16.01.2009** (*în baza acestui contract este transmis doar dreptul de folosință a autoturismului*), iar conform dispozițiilor legale, pentru a fi deductibilă fiscal prima de asigurare, **contestatarul** are obligația de a face dovada, pe de-o parte că **are calitatea de asigurat într-un contract de asigurare**, iar pe de altă parte că **bunurile asigurate fac parte din patrimoniul său**.

La capitolul IV din RIF-ul X/2014 (ce nu are paginile numerotate) s-a inclus o situație ce cuprinde detaliat cheltuielile efectuate în anul 2011 de contestator. Între aceste cheltuieli (plăți) nu figurează cheltuieli efectuate cu combustibilul sau alte cheltuieli de funcționare a autoturismului Volvo, exceptând asigurarea RCA. Contestatorul nu susține expres că ar fi folosit autoturismul luat în comodat și nici nu depune documente, precum foi de parcurs, bonuri de carburant auto din care să rezulte că autoturismul a fost folosit în desfășurarea activității. De asemenea nu se susține și nu se dovedește că dreptul de utilizare a autoturismului Volvo a fost înregistrat în patrimoniul afacerii respectiv în Registrul inventar. Prin urmare **nu rezulta din argumentele și dovezile depuse de contestator că acesta are calitatea de asigurat, conform unui contract de asigurare, că autoturismul a făcut parte din patrimoniul afacerii și că a fost folosit în scopul afacerii**.

Astfel, întrucât contestatorul nu a dovedit calitatea sa de asigurat, înregistrarea autoturismului în patrimoniul afacerii și nici cota parte în care autoturismul Volvo a fost folosit în scopul afacerii, cota parte aplicabilă cheltuielii cu asigurarea în vederea determinării părții de cheltuielă deductibilă, **contestatia urmează a fi respinsă ca neîntemeiată**.

3. Pentru anul 2012, cu privire la sumele de X lei și X lei, reprezentând contravaloarea și taxele aferente achiziției unui autoturism Mercedes, respectiv rate de asigurare autoturism Mercedes:

În fapt, prin decizia de impunere nr. X/2014 organele de inspecție fiscală nu au admis la deducere cheltuieli în suma de X lei reprezentând contravaloarea și taxele aferente achiziției unui autoturism Mercedes și cheltuieli în suma de X lei reprezentând rate de asigurare autoturism Mercedes, pe motiv că acesta nu face parte din patrimoniul afacerii, fiind înregistrat la Primăria Sector X pe numele persoanei fizice PMC.

În drept, suplimentar de prevederile legale arătate la punctul anterior sunt incidente prevederile art. 48 alin. (7) lit. i) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 48 Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă[...]

(7) Nu sunt cheltuieli deductibile:[...]

i) cheltuielile de achiziționare sau de fabricare a bunurilor și a drepturilor amortizabile din Registrul-inventar;

coroborat cu cele ale pct. 38.16., din normele metodologice de aplicare a art. 48 inserat anterior:

„ 38. Sunt cheltuieli deductibile, de exemplu:

16. cheltuielile cu amortizarea, în conformitate cu reglementările titlului II din Codul fiscal, după caz;”

Se reține ca **nu sunt deductibile cheltuielile cu bunurile amortizabile (autoturism), cheltuielile pentru autoturisme înregistrate în patrimoniul afacerii deducându-se prin cheltuieli cu amortizarea, repartizate pe perioada prevăzută de lege pentru amortizarea acestora.**

Potrivit art. 24 de la Titlul II din Codul fiscal aprobat prin Legea nr. 571/2003:

„ART. 24 Amortizarea fiscală

(1) Cheltuielile aferente achiziționării, producerii, construirii, asamblării, instalării sau îmbunătățirii mijloacelor fixe amortizabile se recuperează din punct de vedere fiscal prin deducerea amortizării potrivit prevederilor prezentului articol.”

Raportat la considerentele și textele de lege invocate la punctul anterior, pentru a fi considerat ca face parte din patrimoniul afacerii, autoturismul trebuia înregistrat în patrimoniul afacerii, respectiv în Registrul inventar.

Contestatorul afirma în contestație ca a înregistrat autoturismul Mercedes în Registrul – inventar deținut, fără a depune o dovadă în acest sens. Organele de inspecție fiscală nu a făcut mențiuni privind înregistrarea sau neînregistrarea autoturismului Mercedes în Registrul inventar.

Cheltuielile cu achiziționarea bunurilor amortizabile nu sunt deductibile fiind deductibile cheltuielile cu amortizarea acestor bunuri. Contestatorul a dedus în anul 2012 cheltuielile cu achiziția și punerea în funcțiune a autoturismului și nu cheltuielile cu amortizarea acestuia, ce trebuiau repartizate pe durata amortizării.

Conform Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe aprobat prin H.G. nr. 2139/2004 (pct. 2.3.2.1.1), autoturismele se amortizează într-o perioadă cuprinsă între 4 și 6 ani. Prin urmare, chiar dacă autoturismul ar fi făcut parte din patrimoniul afacerii, **contribuabilul nu trebuia să deducă cheltuielile cu achiziționarea autoturismului în anul 2012, în suma de X lei ci să deducă cheltuieli cu amortizarea pe o perioadă de 4 - 6 ani**, în conformitate cu prevederile art. 24 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Deoarece contribuabilul a dedus cheltuielile cu achiziția autoturismului **în anul 2012**, precizând ca a înregistrat autoturismul în registrul inventar, iar prevederile legale prevăd ca **nu sunt deductibile cheltuielile de achiziționare a bunurilor amortizabile înregistrate în Registrul-inventar, ci cheltuielile cu amortizarea acestor bunuri, **contestația urmează a fi respinsă în privința sumei de X lei dedusă de contestator în anul 2012 din venitul brut și neadmisa la deducere de organul de inspecție fiscală.****

În privința sumei de X lei reprezentând rate de asigurare autoturism Mercedes, având în vedere considerentele și prevederile legale de la punctul anterior, referitor la

asigurarea autoturismului Volvo, se reține ca nu s-au depus la dosarul contestației documente din care sa rezulte calitatea de asigurat a contestatorului sau folosirea autoturismului în scopul afacerii, precum foi de parcurs și bonuri de alimentare cu carburant. Prin urmare contestația urmează a fi respinsă în privința sumei de **X lei** reprezentând rate de asigurare autoturism Mercedes, **dedusa de contestator în anul 2012 din venitul brut și neadmisa la deducere de organul de inspectie fiscala.**

În speta sunt aplicabile și prevederile și art. 213 alin (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

Art. 213 Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

coroborate cu prevederile pct. 11.1 lit. a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal ataca,”

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatarului**. Se reține că contestatarul nu a formulat motive de natura sa infirme cele stabilite prin decizia contestată.

Prin urmare, în baza celor reținute și având în vedere că contestatarul PMC, deși contestă quantumul impozitului stabilit prin decizia atacată, nu aduce motivații bazate pe dovezi și argumente privind starea de fapt și **de drept** prin care să combată quantumul sumelor stabilite de organul fiscal și din care să rezulte o situație diferită față de cea constatată de acestea, organul de soluționare a contestației neputându-se substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat deciziile de impunere nr. X și nr. X, ambele din 30.10.2014, conform prevederilor pct. 11.1 lit. a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, **se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de PMC, pentru suma de X lei** reprezentând impozit pe venitul din activități independente stabilit suplimentar de plata.

In privinta accesoriilor in suma de X lei aferente impozitului pe venitul din activități independente stabilit suplimentar, având în vedere ca se respinge contestația împotriva debitului suplimentar generator de accesorii, iar contestatarul nu contestă modul de calcul acestora, prin aplicarea principiului „accessorium sequitur principale” **se va respinge contestația și pentru acest capat de cerere.**

Potrivit art. 119, art. 120 și art. 120¹ din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 119. – (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere[...]”.

„Art. 120.- (1) Dobânzile reprezintă echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale ca urmare a neachitării de către debitor a obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

(2) **Pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale rezultate din corectarea declarațiilor sau modificarea unei decizii de impunere, dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale pentru care s-a stabilit diferența și până la data stingerii acesteia inclusiv. [...]**

„Art. 120¹- (1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2)-(6) sunt aplicabile în mod corespunzător.

[...]

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor.”

În cauza sunt aplicabile și prevederile pct. 2.5. din Instrucțiunile de aplicare ale art. 206 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală aprobate prin OPANAF 2906/2014: „Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 24, art. 48 alin. (4) lit. d) pct. 1 art. 48 alin. (7) lit. a) și lit. i), art. 48 alin. (9), art. 146 și art. 155 alin. (19) lit. f) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 38 subpunct 16) și 21), pct. 41 privind Normele metodologice de aplicare a art. 48 din Codul fiscal aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare; art. 2 pct. 4 din Legea nr. 32/2000 privind societățile de asigurare și supravegherea asigurărilor; art. 119, art. 120, art. 120¹, art. 213 alin.(1) și art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale pct. 2.5. și pct. 11.1 lit. a), din OPANAF nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală :

DECIDE

Respinge ca neintemeiată contestația formulată de domnul PMC împotriva deciziei de impunere privind impozitul pe venit stabilit suplimentar de plata de inspectia fiscală pentru persoane fizice care desfășoară activități independente în mod individual nr. X/2014, prin care organele fiscale din cadrul Administrației Sector X a Finanțelor Publice au stabilit impozit pe venit suplimentar datorat în suma de X lei și accesorii aferente în suma de X lei, și împotriva deciziei de impunere privind obligații fiscale de plată stabilite de inspectia fiscală pentru persoane fizice care desfășoară activități independente în mod individual nr. X/2014 prin care organele fiscale din cadrul Administrației Sector X a Finanțelor Publice au stabilit taxa pe valoare adăugată suplimentară în suma de X lei și accesorii aferente în suma de X lei.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul cailor administrative de atac și poate fi contestată, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul București.

Director general

